

Beylik Silah / polisiye hikaye

Category: Detektif proza, Kitapcy, Romanlar, Sözlər

написано kitapcy | 22 января, 2025

Beylik Silah / polisiye hikaye BEYLİK SİLAH

Kapı yumruklandığında ablam pazardan aldıklarını dolaba yerleştiriyordu, ben de odamda üzerimi değiştiriyordum. O kadar terlemiştim ki üzerimden çıkardığım tişörtün sıksam suyu çıkardı. Ablamın, “ Bu evde benden başka kapı açan yok,” diye söylenerek kapıyı açtığını duydum. Ben de kim geldi diye meraklanıp aceleyle temiz tişörtü başımdan geçirdim, koridora çıktım.

Kapının açılmasıyla içeriye ok gibi daldı Hasan. “Anne!” diye bağırdı, “Caminin önünde adamın birini vurdular.”

Çocuğun yüzü bembeyazdı titriyordu. Ablam oğluna sarıldı, bana bakarak, “Çok korkmuş bu Hülya, buz gibi olmuş şuna biraz nişasta kaynat,” dedi sonra da çocuğu koltuğunun altına alıp salona götürdü.

Salondan, “Anlat bana oğlum, anlat hadi ne gördün?” diyen sesi geliyordu.

Aceleyle mutfığa geçip cezvede nişastayı kaynattım, sulu bir paluze yaptım içine biraz şeker atıp karıştırdım salona götürdüm fakat Hasan içmedi. On bir yaşındaki çocuk bebek gibi annesine sokuluyor kesik hıçkırıklarla ağlıyordu.

“Ne olmuş?” diye sordum ablama.

“Saray camisine Kuran kursuna gidiyor ya. Hocanın namazdan çıkmasını bekliyormuş, camiden çıkan yaşlı bir adama biri ateş etmiş. Kanları falan görmüş çok korkmuş.”

“Ölmüş mü?” dedim heyecanlanarak.

Ablam, “Öldü mü adam, oğlum? Gördün mü?” diye sordu Hasan’ı dürterek.

Çocuk kesik kesik hıçkırdı, korku dolu gözleriyle bana doğru bakıp “I ıh, eli kolu oynuyordu,” dedi.

Ablam oğluna tekrar sarıldı yanağından, alnından öptü. Başını

saçlarına gömüp, kokladı.

“Hoca bunu camiye almış su falan içirmiş ama çıkınca yerde yatan adamı, polisleri görünce koşarak eve gelmiş. Korkmuş işte çocuk Hülya, kim olsa korkar.”

Hasan’ ı elinden tutup kaldırdı, “Gel yavrum, biraz yat odanda. Gitme bugün okula falan,” diyerek oğlunu odasına götürdü. Arkasından seslendim, “ Abla ben bilet almaya gideceğim sen evde misin?”

Ablamın başı odanın kapısından uzandı, “Sonra gidersin, akşama yemek yok. Enişten kalkınca ne yiyecek, pazardan aldıklarım da daha ortada. Sen mutfağa bak, ben biraz oğlanın yanında uzanacağım hâlâ titriyor çocuk.”

İçimden sunturlu bir küfür salladım, bunun için gitmek istiyorum işte. Bıktım artık bu evin hizmetçisi olmaktan. Mutfak yerine odama geçtim dolabın üstünden valizimi indirip ne kadar eşyam varsa hepsini içine doldurmaya başladım. Gitmeliyim buradan diye düşünüyordum ne yapıp edip bir an önce gitmeliyim. Eniştemin öfkeli sesini duyduğumda kendimi valiz yerleştirmeye o kadar kaptırmıştım ki yerimden sıçradım.

“Bu mutfağın hali ne?” diye bağıırıyordu eniştem.

Koşarak mutfağa gittim. “Ablam pazardan geldi de enişte, ben de yerleştiriyorum şimdi,” dedim telaşla.

“Ablan nerede?” dedi yine terslenerek.

Kısaca olanları anlattım.

Polisti ne de olsa, ilgisini çekmişti olay ama uykusu ağır bastı, “Neyse, akşam karakolda öğrenirim ne olduğunu,” deyip bir bardak su istedi sonra tuvalete girip tekrar yatmaya gitti.

Gürültüsüne ablam kalktı, “Çocuk uyuyor, korkmuş zaten ses etmeyin” diye uyararak yanıma geldi. Ne kadar ısrar etsem de o gün evden çıkmama izin vermedi. Akşama kadar mutfakta temizlik yap, yemek yap, oyalandık.

Eniştemin akşam yemeğini hazırlıyordum ki sokak kapısı yine çalındı. Kapıyı ablam açtı. Duyduğum seslerden gelenin tanıdık biri olduğunu anladım. Hakan, eniştemin mesai arkadaşı toy bir polis memuru, bütün ailesi Trabzon’da olduğundan burada kimsesi yok. Eniştem, acıyor, ev yemeği yesin aile arasında

olsun diye sık sık bize getiriyor. Benden küçük olmasa aramızı mı yapmaya çalışıyor diye şüpheleneceğim ama neredeyse sekiz yaş büyüğüm ben Hakan'dan, zaten bana da abla diyor, Hülya abla. Mutfak masasına hazırladığım tek kişilik sofraya bir tabak daha koydum yemeğe çağırmak için salona gittim. Vakit akşam yemeği için erken ama eniştem mesaiye gideceğinden şimdiden yiyecek, biz çocuklarla daha sonra yeriz nasıl olsa. Salona girince bir tuhaflık olduğunu sezdim ama ne olduğunu anlayamadım. Eniştem odanın ortasında sinirli sinirli dolaşıyor bir yandan da, "Bu nasıl olur oğlum? Ben sabahtan beri evdeyim dışarı çıkmadım ki hiç. Mutlaka bir yanlışlık var bu işte..." diye söyleniyordu. İçim bir tuhaf oldu, kesin bir şey olmuştu.

Hakan durumdan sıkılmıştı anlaşılan, içini çekti. Çekingen ama ısrarlı bir sesle, " Haklı olabilirsin Emin abi ama valla ben de bilmiyorum. Hemen haber ver gelsin dedi Komiserim. Bence gidip durumu orada izah edelim abi? Yoksa..."

"Ne yoksası Hakan, ne yoksası?" diye gürledi eniştem. "Kendim gitmezsem tutuklayıp mı götüreceksin yoksa beni? Yapar mısın bunu, yapabilir misin bana?" diye bağırdı.

Sesinin şiddeti her kelimede biraz daha artmıştı. Korkuyla kapının yanındaki sandalyeye çöktüm, ablam koltukta büzüldü. Hakan da sararmıştı ama cesur davrandı çocuk.

"Aşk olsun Emin abi, olur mu öyle şey. Sen benim babam gibisin, o yüzden beni gönderdi Komiser. Git haber ver, al getir dedi. Onlar da bu işin bir an önce açıklığa kavuşmasını istiyorlar. Vakit kaybetmeyelim bir an önce gidelim yolumuz uzun. Hadi abiciğim."

Hakan'ın bu akıllı, alttan alan konuşması üzerine yumuşadı eniştem. Suratının kızarıklığı geçmemişti ama en azından bağırmadı tekrar. Hepimiz rahat bir soluk aldık, yoksa çok pistir eniştemin öfkesi. İyi adamdır, hoş adamdır falan ama bir kızarsa önünde kimse duramaz. Yıkar geçer, laf da dinlemez. Kaç kere ablama sudan sebeplerle vurduğunu gördüm hatta ben de yedim bir tokat bir gün. Korkunçtu. Çocukların yediği dayakları saymıyorum bile.

"İyi hadi gidelim, nasıl olsa mesaiye gidecektim bir saat

önceden giderim,” deyip kapıya yöneldi eniştem.

“Yemek ne olacak? Hazırdı, yiyin de gidin bari...” dedim ama beni dinleyen olmadı.

Uzun bacakları ile iki adımda koridoru geçen eniştem çoktan sokak kapısına varmıştı bile.

Onlar gidince ablamı bir sessizlik aldı. Televizyonu açıp habire haber kanallarını seyrediyor, bir ona bir buna çevirip duruyordu.

Sonunda dayanamayıp sordum. “Abla neler oluyor Allah aşkına? Niye gitti şimdi eniştem? Yemek bile yemedi, sen ne arıyorsun?”

Ablam yüzüme anlamsızca baktı önce söylediklerimi kavramaya çalıştı. Kafası o kadar karışıktı ki beni anlamakta zorlanıyordu. Neden sonra, “Hasan’ın gördüğü adam var ya? Ölmüş,” dedi.

Gözlerimin büyüdüğünü hissettim, “Sözüm ona çıkan kurşunlar eniştenin silahına aitmiş. İşte sorun bu. Ben de bununla ilgili bir haber var mı diye arıyorum.”

Şoka girmiş olmalı diye düşündüm, yoksa bu kadar sakın nasıl konuşabilir çok feci bir durum bu.

“Allah Allah nereden anlamışlar onun silahından çıktığını?” dedim merakla. Sesim endişe doluydu.

“Demi ya! Bu kadar çabuk nasıl anlaşılır ki?” diye atladı umutla, kocası ne de olsa korkmuştu tabii.

“Neyse abla üzülme sen, eniştem halleder nasıl olsa,” dedim hem kendimi hem de onu yatıştırmaya çalışıyordum. “Koskoca polis onu suçlayacak halleri yok ya? Yemek sıcakken yiyelim mi, bir daha ısıtmayalım istersen?”

Niyetim onu konudan uzaklaştırmaktı nitekim her zaman olduğu gibi söz konusu yemek olunca hemen dikkati dağıldı ablamın. Benim canım ablam nasıl da sever boğazını ama o yedikleri nereye gidiyor hiç anlamıyorum vallahi, o yiyor ben şişmanlıyorum sanki. Antalya işi yattı bugün. Ablamı bu halde bırakamam.

Bir haber çıkmadığı gibi sabaha karşı mesaisinden de dönmedi eniştem. Ablamın söylediğine göre telefonunu da açmıyormuş. Çocukları okula geçirir geçirmez, “Ben karakola gidiyorum daha

fazla duramayacağım. Ne oldu bu adama öğrenip geleyim,” dedi. “Sen evde dur Hülya. Ne olur ne olmaz, gelir falan birimiz evde olsun,” diye de talimat verdi hırkasını giyerken.

“İyi ama abla...” diye itiraz ettim. “Ben bilet almaya gidecektim, Antalya’ ya gidiyorum ya...”

“Antalya’nın sırası mı şimdi kızım? Bakalım Emin’in başına ne geldi? Öğrenmeden bir yere gidemezsin otur oturduğun yerde, Antalya kaçmıyor ya?”

İşte bu olmadı, bütün planlarım suya düştü, hevesim kursağımda kaldı. Oysa kaç zamandır bu seyahate hazırlanıyordum ben, her şeyi ona göre ayarlamıştım. Hata yaptım, şimdi anlıyorum dün gidecektim. Karşılayanım bile hazırda Antalya’ da. İlkokul arkadaşım Sena alacaktı beni otogardan sonra ver elini güneş, deniz ve özgürlük. Bütün bunlardan haberim bile olmayacaktı. Birkaç dakika kapıyı çekip gitmekle, kalıp ne olduğunu öğrenmek arasında bocaladım. Ümidimi kaybetmemek için odama geçip bavulumu kontrol ettim, her şeyimi koydum mu diye tek tek baktım. Sıkıntıdan terlemiştim, önce duşa girmeye karar verdim. Çıktığımda ablamı arayacak, ne olduğunu öğrenip sonra da gidecektim. Duştan sonra biraz rahatlardım, giyinmeden üzerimde havlularımla telefonumu elime alıp ablamı aradım.

“Abla, neden bir haber vermiyorsun? Meraktan öldüm burada...” diye çıkışıyordum ki sözlerim ablamın hıçkırıkları ile kesildi.

“Ah Hülya, enişteni tutuklamışlar, hem de adam vurmaktan,” diyerek daha yüksek sesle ağlamaya başladı.

“Ne demek tutuklamışlar? Sen şimdi neredesin?” diye adeta haykırdım. Boğazım kurumuş ellerim titriyordu.

“Karakoldayım. Beni de bırakmadılar şimdiye kadar. Hakan sağ olsun çok yardımcı oluyor.”

“Neden tutuklamışlar abla söylesene eniştemin ne alakası var vurulan adamla?” diye tekrar bağırarak sordum.

Ablam hıçkırıklar arasında anlattı “ Şu işte Hasan’ın gördüğü adam. Vurulan o. Bunun bizimle ilgisi ne dersen adamı vuran kurşunlar eniştenin beylik silahına aitmiş. Nasıl oldu, kim aldı bilmiyorum ama biri Emin’in silahı ile adamı vurmuş.”

“İyi ama adam ölmemiş, eli kolu oynuyor demişti Hasan,” dedim

itirazla.

“Sonra hastanede kalp krizinden ölmüş,” diye devam etti ablam. “Silah eniştenin olduğundan henüz silahı alan başkası da bulunmadığından zanlı olarak enişteni tutuklamışlar. Ah gitti memuriyeti, ah gitti hayatımız...”

Tekrar ağlamaya başlamıştı. Elimde telefon sırtımda havlularla kalakaldım.

“Vallahi Komiserim benim hiç bir şeyden haberim yok. Ben gece dizi bitince yattım, sabah da her zamanki gibi sekizde kalkıp kahvaltıyı hazırladım. Eniştem çoktan gelmiş yatmıştı, ayakkabıları portmantonun önünde duruyordu oradan biliyorum. Sonra ablam kalktı, sonra da çocuklar. Eniştem akşama kadar uyudu. Öğlen ağlayarak Hasan geldi. Caminin önünde adamın birini vurmuşlar, olayı görmüş çok korkmuş, bize anlattı. Ablam korktu diye okula göndermedi onu. Akşamüzeri eniştem tam kalkmış yemek yiyecekti ki; Hakan geldi, eniştemi aldı götürdü.”

Burada sustum. Önümdeki pet şişeden bir yudum su içtim. Polis hepimizi soruşturuyordu. Eniştem silahı kendisinin kullandığını şiddetle reddetmişti. Fakat adama sıkılan kurşunların eniştemin silahından çıktığı bir gerçektir ve polis bunu çoktan tespit etmişti. Bu nedenle silaha erişebilecek durumda olanları yani çocuklar dâhil hepimizi sorguya aldılar. Polis bizi almaya geldiğinde daha yeni giyiniyordum saçım başım ıslaktı, onu bahane edip odama geçtim valizimi kapattım. Karakoldan döner dönmez çekip gideceğim. Ablamsa ablam, n’apayım bu da benim hayatım.

“Seni anlıyorum Hülya,” dedi sevecen bir ses tonuyla beni sorguya çeken Mete Komiser.

Yakışıklı adamdı ama ne yazık ki evli. Benim neyimi anlıyor acaba diye düşünürken onun ne dediğini kaçırdım, “Afedersiniz Komiserim, ne dediniz tam anlayamadım,” dedim.

Yorgunlukla derin bir nefes çeken Komiser Mete dediklerini tekrarladı.

“Diyorum ki, kimsesiz olmak, ablanın eniştenin yanında yaşamaya mecbur kalmak zor olmalı. Doğru mu?”

Doğruydu tabii, başımla evet anlamında bir işaret yaptım. Ev, ev üzerine olmaz derdi rahmetli annem çok haklıymış tek başınaydım ben ama o aileye ait değildim. Sonradan gelmiş hatta yamanmıştım. Benim de bir evim vardı bir zamanlar, bin bir umutla evlenmiş üç yıl boyunca bu evliliği yürütmek için uğraşmıştım ama nafile. Enişteme Kazım’ın uyuşturucu kullandığını söylediğim anda çekti aldı beni, bir daha da göndermedi. Polis olduğundan Kazım da korktu, yanaşamadı enişteme, hemen boşandık. Hiç pişman olmadım. Uyuşturucu denen illetin ne bela bir şey olduğunu iyi bilirim, onunla yaşamak cehennemde yaşamak gibi bir şey. Sağ olsunlar ablam da, eniştem de sahip çıktılar bana. Bir daha da bırakmadılar beni ama burası da başka bir âlem. Eniştem iyi adam ama bir o kadar da sert, namusa takıntılı, üstelik kıskanç. “Polislerin çoğu böyle olur,” dedi bir gün bir komşu. Çok şey gördüklerinden evhamlı olurlarmış ama bizimki biraz fazla evhamlı. Zavallı ablam ne yapsın, tahsil yok, iş yok, kaderine razı eğiyor başını. Sürekli azarlansa da arada dayak yese de sesini çıkartmıyor katlanıyor.

“Ablanın evliliği nasıl?” diye birden konuyu başka bir tarafa çevirdi Komiser Mete.

“Nasıl, nasıl?” diye sordum şaşkınlıkla.

“İyi gidiyor mu yani, mutlular mı eniştenle diye soruyorum.”

“Benim bildiğim bir sorun yok. Mutlu olmalılar iki tane çocukları var,” dedim şaşkınlığım devam ederek.

“Hiç ablanın hayatında başka biri olabileceğinden şüphelendin mi?”

Bir yerime iğne batırılmış gibi sıçradım.

“Benim ablam öyle şey yapmaz. Çok namuslu kadındır benim ablam. Hem eniştemi de çok sever. Eve gelmedi diye deliye döndü dün, ne yapacağını şaşırdı,” diye bağırdım.

“İyi ama Hülya kardeş, mobese kameraları cinayetten bir gün önce ablanı adamın öldürüldüğü Saray Mahallesi’nde tespit etmiş. Ne işi vardı ablanın orada? Ayrıca ölen adam da sık sık sizin mahalledeki kahveye gelip gidiyormuş, sakın adamı

tanıyor falan olmasın? Ablanın bir ilişkisi olabilir mi bu adamla? İyi düşün”

“Kesinlikle yok,” deyip kestirip attım. Sinirden elim ayağım titriyordu. Zavallı ablam kocasıyla çocuklarıyla uğraştığı yetmiyor gibi bir de bu dedikodularla mı uğraşacaktı şimdi? Bunlar eniştemin kulağına bir gitse valla yaşatmaz öldürürdü onu.

Birden önüme bir CD fırlattı Komiser Mete.

“Bu CD de ablan ölen adamla aynı karede. Saray Mahallesi’ndeki şu küçük parkta ablan ve maktul yan yana aynı bankta oturuyorlar. Hem de adamın ölümünden bir gün önce.”

“Olamaz,” dedim tıslayarak ama beni dinlediği yoktu adamın.

“Benim tahminim ablan ilişkisini sonlandırmak istedi ama adam kabul etmedi. Kocasına yani polis memuru Emin Tünemiş’ e gitmekle tehdit etti, ablan da son çare onu vurdu”

“Hayır!” diye bağırdım. “Yanılıyorsunuz ablam asla böyle bir şey yapmaz. O ablam değildir yanlış görmüşsünüzdür siz, hem belki hırsız girmiştir eve silahı çalmıştır belki de eniştem vurmuştur ama ablam yapmaz!” diye veryansın ettim.

“Enişteni eledik,” dedi sakın sakın Mete Komiser. “Çünkü silahın üzerindeki parmak izleri tamamen temizlenmişti. Bir polis, silahıyla bir suç işlemiş bile olsa silah üzerindeki parmak izlerini niye silsin? Silahta onun parmak izinin olmaması anormal olur ki şimdi durum tam da böyle. Hırsız girmiş olma ihtimalini de değerlendiriyoruz tabii ama şu ana kadar bunu gösteren hiçbir ipucu bulamadık, ayrıca hırsız çaldığı silahı şarjörünü doldurup yerine neden koysun değil mi? Bu işte bir tuhaflık var Hülya. Şu ana kadar ölen adamla ilgisini ispatlayabildiğimiz tek aile üyesi ablan bence...”

Daha devam edecekti galiba ama kapı açıldı. Başka bir polisin başı uzandı, “Komiserim gelebilir misiniz?” dedi.

Komiser Mete bana burada beklememi söyleyerek çıktı. Saçmalık, sanki gitmeme izin verirler de, onu artık o kadar da yakışıklı bulmuyorum.

Neredeyse yirmi dakikadır bekliyorum ne gelen var ne giden, pet şişedeki su da bitti, tuvaletim de geldi. İnşallah ablama musallat olmazlar zavallı kadın delirir valla. Doğru mu acaba

görüştü mü ki adamla? Yok, canım ne diye görüşecek imkânsız, bence zarf atıyor Komiser benim ağzımdan laf alacak aklınca. Aptal mıyım ben, yedirir miyim size ablamı? Of, bitse şu sorgu da eve bir gitsem çok bunaldım diye düşünürken Mete Komiser gülümseyerek içeri girdi.

“Çok özür dilerim Hülya Hanım sizi beklettik ama gidebilirsiniz artık. Katili bulduk,” dedi
İçime bir ferahlık çöktü ama “Kimmiş?” diye sormadan da edemedim.

“Hasan Tünemiş olduğunu düşünüyoruz.”

“ Ne!” diye haykırdım. “Yeğenim Hasan’ mı?”

Komiser bir kaşını kaldırarak dudağını evet anlamında büktü.

“İmkânsız!” diye tekrar bağırdım. “Hasan karıncayı bile incitemez çok saygılı çok sakın bir çocuktur O.”

“Olabilir ama annesi maktulle görüntülendiği gün O da o civardaymış, kameralar onu da yakalamış. Cinayetten hemen önce ise camideymiş, ayrıca henüz itiraf etmedi ama çok çelişkili ifadeler veriyor, bir katili görünce tanırım ben. Hasan’a baktıkça onun katil olduğuna daha çok inanıyorum,” dedi gıcık gıcık Komiser

“Ya! Bakın, öğlenleri Kuran kursuna yazdırdı ablam onu, o yüzden oradaydı. Saray Mahallesi’ne de o yüzden gitmişlerdir kurs aramak için. Olayı görmüş zaten korkmuş, ağlayarak geldi eve. Yeminle Komiserim, O daha çocuk silahı nasıl tutacağını bile bilmez,” dedim yalvararak.

“Bakın Hülya Hanım, çocuk on bir yaşında. Bu yaşlardaki erkek çocukları aile kavramına çok bağlı olurlar, aslında onu anlıyorum, ben de annemi yabancı bir erkekle görsem bozulurum. Bu sadece biraz daha ileri gitmiş üstelik silaha erişimi çok kolaydı. Babası uyurken odaya girdi, silahı aldı, gidip adamı vurdu. Parmak izlerini temizleyip şarjörü doldurdu silahı yerine koydu.”

Hiç durmadan olumsuz anlamında başımı sallıyordum. Ne diyordu bu adam yahu? Hasan, benim aslan yeğenim hiç öyle şey yapar mı? Evlerine geldiğimde daha küçücüktü. Geceleri korkar koynumda yatardı, oğlum gibidir benim. Asla olmaz, buna izin veremem, hayır Hasan olmaz. Bütün gücümle tekrar itiraz etmek

için ağızımı açıyordum ki Komiserin konuşmaya devam ettiğini fark ettim.

“Şarjörü boşaltmış ama atışlar amatörce ve çoğı isabetsiz. Maktule sadece dört tanesi isabet etmiş. Onlardan biri göğsünü sıyırmış, ikisi bacaklarına, biri de kaba etine. Yani silahı kullananın profesyonel olmadığı çok açık, zaten çocuk daha önce silah kullanmadığını sadece bir iki kere babasının ona nasıl ateş edileceğini gösterdiğini söyledi. Ayrıca kurşunların geliş istikametine göre silahı ateşleyenin boyu kısa olmalı. Neresinden bakarsan bak Hasan buna cuk oturuyor. Neyse, olay özöldü, senin artık burada beklemene gerek yok gidebilirsin.”

Komiser Mete oturduğu sandalyeden kalktı elindeki dosyayı sallayarak odadan çıkmaya hazırlanıyordu ki dayanamadım. “Dur!” diye bağırdım. “Hasan yapmadı. Ben yaptım.”

Komiserin gülümseyerek bana dönüşünden onun bunu çoktan bildiğini amacının bunu benden duymak yani bana itiraf ettirmek olduğunu anladım. Oyuna gelmişim ama pişman değilim. Bu yük benim taşıyamayacağım kadar ağırlaşmaya başlamıştı.

“Neden?” diye sordu Komiser, bense ezelden anlatmaya hazırmışım gibi anlattım.

“Eniştemin son zamanlardaki takıntısı benim ne olacağım. Benim dul oluşum adama dert oldu. Her yaptığma karışıyor azıcık kısa bir elbise giysem olay oluyor, biraz fazla gülsem kıyamet kopuyor. Neymiş efendim ben dulmuşum, herkes ne düşünürmüş, beni yollu sanırlarmış. Elinden gelse beni eve kapatacak hiç dışarı çıkarmayacak. Ablam da kocasının izinde, evde bile soluk aldırıyor bana. Bir iş bulabilsem her şey daha kolay olacaktı ama yok işte kör olası iş. Temizliğe gideyim dedim eniştem göndermedi. Bir terzinin yanında iş buldum gibi oldum eniştem herif sana sulandır diye kıyameti kopardı. Bana tek çare, tekrar evlenmek kaldı. Bir komşumuz var gizlice ona söyledim çünkü eniştem kendi bulduğundan başkasıyla evlenmeme de karşı. Kendi de bulmuyor çünkü kimseye güvenmiyor. Neyse bir müddet sonra komşu bu adamı bulup getirdi. Karısı ölmüş, iki oğı bir kızı varmış oğlanlar Almanya’da yaşıyorlarmış kendisi ise kızının yanında kalıyormuş, damat torun hep

birliktelermiş işte. Öyle yaşamaktan bıkmış evlenmek istiyormuş. Zenginmiş evi arsaları dükkânları varmış beni rahat ettirirmiş de; adam yetmiş yaşında Komiserim ben daha otuz beşime bile girmedim, önce olmaz demek istedim ama kolsuz bluz giydim diye akşam eniştemden tokadı yiyince başka çarem kalmadı, kabul ettim. Ah benim kara talihim rahat yüzü gösterir mi hiç bana. Komşu, adama benim telefonumu vermiş. Bana bir mesajlar atıyor inanamazsınız böyle resimli videolu falan, evlenince neler yapacağımızı gösteriyormuş. Komşuya söyledim bu adam sapık olmasın dedim güldü geçti. “İyi işte her gece bir fantezi yaşarsınız,” dedi. Adamdan çoktan vazgeçtim ama adam benden vazgeçmiyor sakız gibi yapıştı. Eniştem bir duysa öldürür beni. Düşündüm taşındım tek kurtuluşumun buradan gitmek olduğuna karar verdim. Antalya’da bir arkadaşım var onun beni davet etmesini sağladım ama bir hata yapıp adama bunu söyleme gafletinde bulundum. Adam delirdi “bırakmam” diye tutturdu. “Eve geleceğim eniştenle konuşup hemen nikâh kıyacağım,” diyor da başka şey demiyor. Bizim evin az ilerisinde bir kahve var oradan çıkmaz oldu. 0 gün sabah, telefon etmiş, karakolu aramış eniştemin evde olduğunu öğrenmiş, “Gelip konuşacağım,” diye ısrar ediyor. “Eniştem şimdi uyuyor sonra gel,” dedimse de kandıramadım. “Öğlen namazını kılıp geleceğim hazır ol eniştenle anlaşıp bu hafta içinde alacağım seni nikâhıma,” demesin mi? Adam ciddi, ne yapacağımı şaşırdım. Ablamın korkusu, eniştemin korkusu, adamın baskısı canıma yetti. Sonunda aklıma böyle bir şey geldi. Aptalca olduğunu şimdi anlıyorum ama o zaman tek çarem sanmıştım. Panik insana olmaz şeyler yaptırıyor. Silahla korkutursam belki adam biraz uzaklaşır, ben de fırsattan istifade kaçır gider izimi kaybettiririm diye düşündüm. Adamın yaralanabileceği, hele hele öleceği hiç aklıma gelmedi. Ben kim, adam öldürmek kim Komiserim. Vallahi maksadım sadece biraz korkutmaktı. Neyse, eniştem uyuyunca ablam pazara gitti. Ben de usulca odalarına girdim. Eniştem silahını kılıfıyla birlikte her zaman kapının arkasındaki askılığa asar. Silahı aldım adamın camide olacağını biliyordum, sokak arasındaki çeşmenin yanına gizlendim. Hafta arası camiye gelen yok zaten.

Üç beş ihtiyar, onlar da çıkışta dağıldılar. Etrafta kimse yok, herkes öğlen vakti evinde barkında. Camide bir tek bizim adam kaldı o da hocayla bir şeyler konuştu sonra çıkışa yöneldi. Adamın bahçeden çıkışını bekledim sonra da ateş ettim. O stresle bütün şarjörü boşaltmışım, ardından sokak aralarından giderek eve döndüm. Beni kimsenin görmediğinden emindim. Parmak izlerimi silip eniştemin her zaman hazır tuttuğu yedek şarjörünü taktım silahı yerine koydum. Niyetim hemen o gün Antalya'ya gitmekti fakat ablam eve erken döndü, sonra Hasan ağlayarak geldi yetmezmiş gibi siz eniştemi tutukladınız. Doğrusu silahın eniştemin silahı olduğunun bu kadar kolay anlaşılabileceğini hiç tahmin etmemiştim," dedim. İstemededen ağlamaya başladım.

Komiser Mete kaşının birini kaldırarak baktı. "Bir şey soracağım," dedi. "Hepsi iyi hoş da biz bu telefon mesajlarını ya da senin adamla yaptığın görüşmelerin hiç birinin kaydını adamın telefonunda bulamadık. Doğru söylediğini nereden bileceğim?"

Güldüm, "Adam sapıktı ama akılsız değildi," dedim. "Kızı, damadı bir şey anlamasınlar diye torununun telefonundan arıyordu beni. O telefona bakarsanız hepsini bulursunuz, benim telefonumdakileri sildim ama siz onları da bulmanın bir yolunu biliyorsunuzdur herhalde."

Bir müddet sustum. Başım dönüyor, içim bulanıyordu. Sonra nereden geldiğini anlamadığım bir cesaretle, "Şimdi de ben bir şey sorayım o zaman," diyerek başımı dikleştirdim. "Ben olduğumu nasıl anladınız?"

"Hasan," dedi Komiser. "Görmüş seni ama elinde silah var mıydı yok muydu bilemiyordu. Bir de karakola edilen telefon var tabii, biraz araştırınca adamın senin peşinde olduğunu anladık. Ablanın ve oğlanın parkta oluşları tamamen tesadüf, dediğin gibi Kuran kursu için oradalarmış, ben sadece bunu sana karşı kullandım."

Kapı açıldı içeriye iki polis daha girdi. Mete Komiser başıyla beni işaret etti, onlar bana kelepçe takmaya uğraşırken ben kapıdan çıkan Komiserin ardından seslendim.

"Herhalde çok ceza almam değil mi Komiserim? Sonuçta onu ben

öldürmedim adam kalp krizinden öldü, benimki sadece yaralama.“
“Korkarım öyle değil Hülya Hanım,” dedi. Acıyarak bakıyordu yüzüme. “Göğsünü sıyıran kurşun kalbi tetiklemiş ve otopsiye göre kalp krizine bu sebep olmuş. Taammüden adam öldürmekle yargılanacaksın.”

● Esra Gürel Şen

1959 Yılında Kütahya’da dünyaya geldim. İlk, Orta ve Lise öğrenimi mi aynı şehirde tamamladım. Üniversiteyi şu anda Anadolu Üniversitesi olan Eskişehir İktisadi Ticari İlimler Akademisi Kütahya Yönetim Bilimleri Fakültesinde okuyarak 1981 yılında bu okuldan mezun oldum. Yirmi yıllık devlet memuriyeti görevimi 2004 yılında emekli olarak tamamladım. Emeklilik sonrası hiç ara vermeden Kosgeb’ te uzman ve çeşitli özel şirketlerde Kalite Yönetim Temsilcisi olarak çalıştım. 2017 yılının Ekim ayında çalışma hayatımı noktalandırdım. Ankara’da ikamet ediyorum, evliyim ve iki kız çocuğum var. Kendimi bildim bileli okumak ve yazmak benim için vazgeçilmez bir uğraş oldu. Şiirlerle başladığım yazı macerama öykülerle devam ettim. Polisiye öyküler yazmayı özellikle çok seviyorum. Son olarak bir ailenin çatısı altında toplanmış kadınlarının 1890’lı yıllardan 2000’li yıllara uzanan hayat maceralarını içeren bir roman tamamladım. Zaman zaman yazdığım öyküler çeşitli internet sitelerinde yayınlandı ancak benim de arzum elbette yazdığım öykü ve romanların kitap halinde okuyuculara ulaşması. Bundan sonra da ömrüm yettiği sürece okumaya, yazmaya ve üretmeye devam edeceğim. Detektif proza